

Ο ΓΕΡΩ-ΜΑΡΤΕΝ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΘΕΝ ΥΠΟ

Γ. Κ. ΣΦΗΚΑ.

ΤΩ ΑΞΙΟΤΙΜΩ ΚΥΡΙΩ

Π. ΚΑΤΑΙΒΑΤΗ.

ΤΕΚΜΗΡΙΟΝ ΥΠΟΔΗΨΕΩΣ

ΑΦΙΕΡΟΙ Ο ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΑΣ

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΓΕΡΩ-ΜΑΡΤΕΝ.

ΑΡΜΑΝΔΟΣ, υἱός του.

ΕΥΤΥΧΙΟΣ, φίλος τεῦ Ἀρμάνδου.

ΣΑΡΑΝΖΩΝ.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ, ὑπηρετής τοῦ Ἀρμ.

ΥΠΟΚΟΜΗΣ.

ΜΑΡΚΙΩΝ.

ΔΟΥΒΟΥΡΙ, πλοίαρχος.

ΒΑΣΤΙΑΝΟΣ, κηπουρός.

ΓΕΡΑΡΔΟΣ, ναυηγός.

ΓΕΝΟΒΕΦΑ, σύζυγος τοῦ Μαρτέν.

ΑΜΑΛΙΑ, ἀναδεκτή των.

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ.

ΜΑΛΒΙΝΑ.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

εἰς ναύτης, εἰς ὑπηρετής τοῦ ξενοδοχείου.

ΑΦΩΝΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

Φίλοι, ὑπηρεταί τοῦ ξενοδοχείου, ὑπάλληλοι τοῦ σιδηροδρόμου,
ταξειδιῶται, ἀχθοφόροι, ἄστοι.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΡΩΤΗ

ΕΝ ΟΤΕΑ

Κήπος μὲ σκιάδα, εἰς τὸ βῆθος κιγκλίσ,
εἰς τὸ προσκίγιον ἀριστερᾷ ἄνδρῳ
ἐφ' οὗ αἰώρα.

ΣΚΗΝΗ Α'.

ΑΡΜΑΝΔΟΣ, ΕΥΤΥΧΙΟΣ, ΥΠΟΚΟΜΗΣ,
ΜΑΡΚΙΩΝ καὶ ἕτεροι φίλοι.

Ἐν μέσῳ τῆς σκηνῆς τράπεζα μὲ τὰ χρει-
ώδη τοῦ χαρτοπαιγνίου, παραπλευρώς ἐξοχικὰ
τραπέζια, ἐφ' ὧν καπνοθήκαι, σιγάρα καὶ φι-
άλαι καμπανίτου.—Ὁ μὲν Ἀρμάνδος κοιμᾶται
ἐν τῇ αἰώρᾳ, ὁ Εὐτύχιος καὶ οἱ φίλοι τοῦ ἐν-
θεν κἀκεῖσε κατ' ἰδίαν ἀρέσκειαν· οἱ πῖλοι καὶ
τὰ φορέματα των εἰσὶν ἀνηρτημένα ἐκ τῶν
δενδρῶν.

ΕΥΤ. (Καθ' ὕπνον) Δέκα λουθο-
βίγια... Βάλλω δέκα λουδοβίγια.

ΑΡΜ. (ὡς ἄρα) Ὁλυμπία... Ἐρατεινή

μου Ὀλυμπία, εἰπέ μοι ὅτι μὲ ἀγαπᾷς.
 ΥΠΟΚ. (βέγγων) Μπρ... ρρ... ρρ...!
 ΕΥΤ. Δέκα λουδοβίκια... φέρε κρα-
 σί... (σιγή ἐπὶ μικρὸν).

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΔΑΥΡΕΝΤΙΟΣ, ΣΑΡΑΝΖΩΝ καὶ οἱ ἄνω.

ΔΑΥΡ. Ὁ Κύριος Σαρανζών...

ΣΑΡ. (προβαίνει τὸν πύλον ἔχων διὰ τῆς
 χειρὸς καὶ χαιρετῶν) Κύριε, λαμ-
 βάνω τὴν τιμὴν... (Αἰφρῆς σταματᾷ
 ἰδὼν ὅτι ὅλοι κοιμῶνται· πρὸς τὸν
 Δαυρέντιον) Τί μοι ἔλεγες... κατέργαρε,
 ὅτι ἦσαν εἰς τὸ περιβόλι καὶ ἐμελε-
 τοῦσαν τὸν κώδικα;

ΔΑΥΡ. Εἶπα ὅτι μοῦ εἶπον.

ΣΑΡ. Ὡς φαίνεται ἐμελέτησαν τὸν
 κώδικα τοῦ λασκενὲ καὶ τοῦ φαράῳ,
 μὲ τὰ σχόλια τοῦ καμπανίτου.

ΔΑΥΡ. (κινῶν) Ἄν θέλῃ ὁ κύριος
 νὰ πάρῃ ἕνα ποτηράκι διὰ νὰ δροσιθῇ,
 εἶμαι πρόθυμος εἰς τὰς διαταγὰς του· κά-
 μνει διαβολευμένη ζέστη.

ΣΑΡ. Δὸς μοι — ἡμπερῶ βέβαια νὰ
 τὸ πῶ χωρὶς ἐλέγχους, διότι οἱ σπά-
 ταλοι οὗτοι ἐξοδεύουσι τὰ χρήματά μου
 τρώγοντες καὶ πίνοντες.

ΔΑΥΡ. (ρελῶν) Μάλιστα, πραγμα-
 τικῶς τὰ χρήματά σας.

ΣΑΡ. (ἐπιθεωρῶν) Ὁ Ἀρμάνδος Μαρ-
 τέν, Εὐτύχιος Λερός, ὁ μαρκίων... ὁ
 ὑποκόμης... ἅ! ἰδοὺ ὅλα μου τὰ κεφά-
 λαια κατὰ διαβόλου.

ΔΑΥΡ. Κύριος οἶδε πόσα χρήματα
 ἔχετε ἀκόμη ὅπου κοιμῶνται ὡς αὐτά!

ΣΑΡ. Διὰ τὰ κέρδη ὅπου ἔχω ἀπὸ
 αὐτοὺς τοὺς ξεμουλισμένους! — Εἰς ὑγεί-
 αν σου, καλέ μου νέε.

ΔΑΥΡ. ὦ! σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὴν
 τιμὴν! (πίνουσι ἀμφότεροι εἰτα ἀπο-
 ζέτουσι τὰ ποτήρια) θέλετε νὰ τοὺς
 ξυπνίσω;...

ΣΑΡ (ἐμπόδιζον αὐτὸν) Πρόσμεινε
 (φέρων αὐτὸν εἰς τινα τῆς σκηνῆς γω-
 ριάν) Εἶται πιστὸς ὑπηρέτης, καὶ δὲν

ἡμπορεῖς νὰ ἀπατήσῃς τοὺς κυρίους σου.
 ΔΑΥΡ. Τὸ πιστεύω, οὔτε ἔχει ἐρώτη-
 σιν.

ΣΑΡ. ὦ! εὐθύς σὲ ἐνόησα, ὠραῖε μου
 Δαυρέντιε (Δίδων αὐτῷ πέντε φράγκα)
 Δάβε· ἰδοὺ πέντε φράγκα. (ἔπειτα ἐμ-
 πιστευτικῶς) Εἰπέ μοι τίνος εἶνε αὐ-
 τὸ τὸ σπῆτι;

ΔΑΥΡ. Τοῦ κυρίου μου, ὁ ὁποῖος
 τὸ ἡγόρασε πρὸ ὀλίγου διὰ νὰ ἀπερά-
 σῃ τὸ θέρος εἰς τὴν ἐξοχὴν.

ΣΑΡ. (ἐπιμένων) Τὸ ἡγόρασε;... καὶ
 τὸ ἐπλήρωσε;

ΔΑΥΡ. (κακεντρεχῶς καὶ ταπεινῶν
 τοὺς ὀφθαλμοὺς) Τὸ λέγουν, καὶ
 πιστεύεται.

ΣΑΡ. Καὶ τὰ ἐπιπλά;

ΔΑΥΡ. Τὰ ἡγόρασε... ὡς καὶ τὸ
 σπῆτι.

ΣΑΡ. Καὶ τὰ ἐπλήρωσε μὲ τὸ
 αὐτὸ νόμισμα;

ΔΑΥΡ. (πάντοτε κακεντρεχῶς) Μά-
 λιστα μὲ τὸ αὐτὸ νόμισμα. Τί τὰ θέ-
 λετε, ὅλοι γνωρίζουν ὅτι ὁ γέρω - Μαρ-
 τέν εἶναι πλούσιος... καὶ ὁ Ἀρμάν-
 δος εἶνε μονογενὴς... καὶ ὅτι γλί-
 γωρα ἢ ἀργά....

ΣΑΡ. Φυσικῶς τῷ λόγῳ... Καὶ ἄ-
 φοῦ ὁ κύριός σου ἡγόρασε αὐτὸ τὸ σπῆ-
 τι...

ΔΑΥΡ. Ἄλλο δὲν κάμνουν ἐδῶ πα-
 ρὰ χοροὺς, συμπόσια, διασκεδάσεις καὶ
 ... καὶ...

ΣΑΡ. Ἐρχονται καὶ κυρίαι;

ΔΑΥΡ. (μετὰ κωμικῆς σοβαρότητος)
 ὦ! ὄχι, κύριε, μόνον δεσποινίδες ἢ δε-
 σπούναι, ὡς λέγουν, ἔρχονται.

ΣΑΡ. Καὶ τὰ ἐπιπλά εἶναι καλὰ;

ΔΑΥΡ. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον! ἔχω
 λαμπράς αἰθούσας.

ΣΑΡ. ὦ! βέβαια, τοῦ στοιχίζου
 τόσῳ πολῷ...

ΔΑΥΡ. (δεικνύων τὴν σκιάδα) Ἐάν
 ὁ κύριος ἤθελε νὰ ρίψῃ μιὰ ματιά εἰς
 τὰ δωμάτια....

ΣΑΡ. Εὐχαρίστως (καθ' ἑαυτὸν) ὅτι
 κάμω πετακτὰ τὴν ἀπογραφὴν.

ΛΑΥΡ. Θα ἰδῇτε ἂν εἶπα τὴν ἀληθεῖαν. Δὲν ἔξυρῶ νὰ λέγω ἓνα γι' ἄλλο.

ΣΑΡ. (καθ' ἑαυτὸν) Ἐὰν ὁ πωλητὴς δὲν ἔλαβεν ὑποθήκην... ἐγὼ ἔξυρῶ εἰς τίνες χέρια θὰ τελειώσει αὐτὸ τὸ σπῆτι... καὶ τὰ λαμπρά του ἐπιπλα. (Κισιέρεται μετὰ τοῦ Λαυρεντίου εἰς τὸν οἶκον. Ὁ Λαυρέντιος τῷ ἀριθμῇ πολλὰ ἐπιπλα' ἡ φωνὴ βαθμηδὸν σβέννεται Στιγμὴ σιγῆς).

ΥΠΟΚ. (ρέγχων): Μπρ... ρρ... ρρ...

ΕΥΤ. (ἀφυπνιζόμενος) Ἦ!... τί εἶνε;... θρονῆς; (ὁ ὑποκόμης ρέγγει) Ἦ! αὐτὸ τὸ ζῶον, ὁ ὑποκόμης, κάμνει τόσον θόρυβον... (ὠθῶν αὐτὸν διὰ τοῦ ποδός) Ἦ! Ζεῦ ὑψιβερέμετα... θὰ παύσεις τοὺς ρογχαλισμούς σου;... θὰ βρέξεις;

ΥΠΟΚ. (ἀφυπνιζόμενος) Ἦ! τί εἶνε;

ΕΥΤ. Ρογχαλίζεις οὔτε θορηῆς (ἀφυπνίζονται πάντες)

ΥΠΟΚ. Μὲ συγχωρεῖτε, κύριοι, ὠνειρευόμην τὸ μάθημα τοῦ ρωμαϊκοῦ δικαίου.

ΕΥΤ. Καὶ ἐγὼ ὠνειρευόμην εὐτυχίας ἀνδρὸς... νυμφευμένου... καθ' ὕπνον ἐκέρδιζον ἀφθονον χρυσὸν καὶ ἐξυπνῶ μὲ πέντε λεπτά (ἐξάγων αὐτὰ τοῦ θυλακίου του).

ΥΠΟΚ. Δὲν ἔχεις ἄλλα;

ΕΥΤ. Ὅχι.

ΥΠΟΚ. Ἀλλ' ἡδύνασο νὰ ἐξοδεύσης καὶ αὐτά.

ΕΥΤ. Τὰ ἔβαλον κατὰ μέρος διὰ τοὺς πιστωτάς μου.

ΥΠΟΚ. Καὶ θὰ τολμήσωσιν οἱ ἀχάριστοι νὰ παραπονεθῶσιν!

ΕΥΤ. (ἐγρεϊρόμενος) Ὡς φαίνεται ἀπεκοιμήθημεν.

ΥΠΟΚ. Κάμνει ὑπερβολικὸς καύσω!

ΕΥΤ. (θεωρῶν τὸν Ἀρμάνδον ἐν τῇ αἰώρᾳ) Κύριοι, παρατηρήσατε τὸν Ἀρμάνδον πῶς κοιμᾶται... ὅποια γαλήνη... ὅποια ἡρεμία... Ὁ κακὸς!

ΥΠΟΚ. Ὁ ὕπνος του εἶναι ὕπνος τῆς ἀθωότητος.

ΕΥΤ. Καὶ εἶδες σὺ κοιμωμένην τὴν ἀθωότητα, σὺ;

ΑΡΜ. (ὀνειρευόμενος) Ὀλυμπία!... προσφιλὴς Ὀλυμπία!...

ΕΥΤ. Ἰδοὺ ἡ ἀθωότης τοῦ φίλου μας περιγηεῖται μετὰ τῶν παρασκευῶν τοῦ μελοδράματος.

ΑΡΜ. (ὡς ἄνω) Σὲ λατρεύω Ὀλυμπία μου!

ΕΥΤ. (τιράσσωρ αὐτὸν) Ἦοι!... καὶ μὲν ἐπιτρέπεται νὰ κάμνη τίς ἀνοησίας... διὰ τὰς γυναῖκας... ὅχι ὁμως καὶ νὰ τὰς λέγῃ.

ΥΠΟΚ. (ἐνῶ ὁ Ἀρμάνδος ἐξυπνᾷ, λαμβάνει τὸν Εὐτύχιον ἀπὸ τοῦ βραχίονος) Ὡς φαίνεται ὁ φίλος πολὺ σκέπτεται περὶ τῆς λάτριδος τῆς Τερψιχόρης.

ΕΥΤ. Τὸ πιστεύω... τὸ φρούριον δὲν παραδίδεται.

ΥΠΟΚ. Ἀνοησίαι! Μία χορεύτρια!

ΕΥΤ. Ἦχει ἰδέας ἐσκωριασμένας, φίλε μου... ὀνειρεύεται τὸ καλὸν τέρμα, τὸν γάμον.

ΥΠΟΚ. Τὸν γάμον! (ἐκθαυβος) Ἦ! κακὰ θὰ τελειώσει ἡ κόρη.

ΑΡΜ. (κατερχόμενος τῆς αἰώρας) Τί ὦρα εἶνε;

ΕΥΤ. Τέσσαρες.

ΥΠΟΚ. Καὶ ἂν δὲν ἀπατώμαι αἱ δεσποινίδες ὑπεσχέθησαν νὰ ἔλθωσι τὰς ἑξ.

ΑΡΜ. Τί θὰ κάμωμεν κατ' αὐτάς τὰς δύο ὥρας;

ΕΥΤ. Μήπως ἔξυρῶ καὶ ἐγὼ; - ἐπίομεν... ἐκαπνίζαμεν...

ΥΠΟΚ. Ἐπαίζαμεν.

ΑΡΜ. Ἐκοιμήθημεν... ὅλα τέλος ὅσα δύνανται νὰ πράξῃ διὰ νὰ μὴ λέγεται βλαξ.

ΕΥΤ. (λαμβάνων βιβλίον ἐκ τῆς δεξιᾶς κειμένης τραπέζης) Σπουδάζομεν τὸν κώδικα ἀπαξ εὐρέθη τυχαίως ἐδῶ;

ΑΡΜ. Ὡ! μὴ μᾶς πειράζῃς τώρα μὲ τὸν κώδικα.

ΕΥΤ. Καὶ διατὶ ὄχι;... ν' ἀλ-
λάζωμεν ὀλίγον, νὰ διασκεδάσωμεν. Ἐ-
πὶ τέλους ἔχει κεφάλαια ἰνδιαφέροντα—
ἰδοῦ, παραχωρήσεις - διαδοχικαὶ κλη-
ρονομίαι... Ἄ! αἱ κατὰ διαδοχὴν
κληρονομίαι σὰς γαργαλίζουν μικρὰ μου
διαβολάκια, ἔ;

ΑΡΜ. Κακοὺς χρόνους νὰ ἔχουν αἱ
κατὰ διαδοχὴν κληρονομίαι! τὰς προσ-
μένει τις ἐπὶ αἰῶνας ὀλοκλήρους, καὶ
φθάνουν πότε; ὅταν ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔ-
χει πλέον ὀδόντας.

ΥΠΟΚ. Τότε πολὺ καλλίτερα κάμνει
τις ἂν τὰς φάγῃ πρὶν ἔλθουν.

ΕΥΤ. (ἀναγινώσκων) Περὶ προσω-
πικῆς κρατήσεως—ἡ φυλάκισις δι' ὁ-
φειλάς.

ΑΡΜ. (ἀρπάζων τὸ βιβλίον ἐκ τῶν
χειρῶν τοῦ Εὐτυχίου) Ὁ αἰσιωπῆσις
ἀνόντε;

ΥΠΟΚ. Ἄφες τὸν κώδηκα!

ΟΔΟΙ. Εἰς τὸν διάβολον ὁ κώδηξ!
εἰς τὸ πῦρ τὸν κώδηκα!

ΑΡΜ. (ἀποθέτων τὸν κώδηκα ἐπὶ
τῆς τραπέζης) Τί μανία ἐργασίας σέ κα-
τέλαθεν ἔξαιφνης;

ΜΑΡΚ. Πράγματι ὑπάρχουσι στιγ-
μαὶ καθ' ἃς δὲν σκέπτεται τις ἢ πῶς
νὰ πράξῃ καλόν. Μοὶ ἤλθε, φίλοι μου,
μία λαμπρὰ ἰδέα.... Πρὸ πολλοῦ δὲν
ἔχω εἰδήσεις ἐκ τῆς οἰκογενείας μου..

ΥΠΟΚ. Οὐδ' ἐγώ.

ΟΔΟΙ. Οὐδ' ἐγώ.

ΜΑΡΚ. Καὶ τοῦτο πολὺ μὲ λυπεῖ!—
γράφωμεν πρὸς τοὺς γονεῖς μας νὰ τοὺς
ζητήσωμεν χρήματα;

ΑΡΜ. Λαμπρὰ ἰδέα. (εἰρωνικῶς) Ὁ αἰ-
σῶς ἀφηγηθῶμεν τὴν ἀξιοθρήνητον κα-
τάστασιν μας ἕνεκα τῶν μόχθων τῆς
μελέτης, τῶν ἐξετάσεων... ὦ! φίλοι
μου, εἶνε θέμα τετριμμένον, καὶ τὸ
ὅποιον, καὶ ἐν περιπτώσει ἐπιτυχίας, ὁ-
ποῖαν ὠφέλειαν θὰ μᾶς ἐπέφερε; τὸ πο-
λὺ πολὺ μίαν μηνιαίαν ἐπιχορήγησιν
προπληρωτέαν... ἑκατὸν φράγκα.

ΕΥΤ. Αἰσιωπὸν πλερόνομεν τὰ σιγάρα.

ΥΠΟΚ. Δὲν ἐντρέπεσθε;... εὐπα-
τρίδαι δὲν πρέπει νὰ ψευδῶνται δι' ἐ-
κατὸν φράγκα! εἶνε πολὺ μικρὸν πρᾶγ-
μα. Ἄφεςτε εἰς τοὺς ὑπηρετάς τῶν μη-
ροπωλῶν τὰ τοιαῦτα.

ΑΡΜ. Ἡμεῖς, κύριοι, ἄλλως πῶς ἐν-
νοοῦμεν τὸν βίον. Θέλομεν μεγάλα πρᾶγ-
ματα μᾶς ἀναγκαιοῦσι χιλιάδες καὶ
ὄχι δεκάδες. Αἱ ἐρωμέναι μᾶς ἔχουσιν
κασμίρια καὶ ἀδάμαντας, καὶ ἐσ' ἀμά-
ξης φέρομεν αὐτάς εἰς τὸν περίπατον
δι' αὐτάς ἐνοικιάζομεν κατὰ τὰς πρῶ-
τας παραστάσεις θεωρεῖα πλησίον τοῦ
προσκήνιου, ἔχομεν ἐξοχικάς οἰκίας, ἵππους
ὑπηρετάς καὶ ὑπηστρίδας εὐτραφεῖς καὶ
φυσιγνάθους... ἔχομεν πρὸς τούτους
καὶ χρὴν τὰ ὅποια ἀπορροφῶσι τὸ μέ-
λον χάριν τοῦ παρόντος. Αὐτὸς εἶναι ὁ
βίος... ὁ ἀληθὴς βίος... βραχύς...
πλὴν εὐδαίμων... Τί νομίζετε; κα-
κὰ λέγω; Καὶ μεθ' ἡμᾶς ἡ συντελεία
τοῦ αἰῶνος! ἡμῶν θανόντων γέα πυρίμα-
χθῆτω. Αἰσιωπὸν! ἃς διασκεδάζωμεν... ἃς
διασκεδάζωμεν ὅσον δυνάμεθα.

ΕΥΤ. (κραυγάζων) Κλέπτα! συλλέ-
θετε τὸν κλέπτην!

ΑΡΜ. Τί ἔπαθες!

ΕΥΤ. Ὅσα εἶπες, τὰ ἐκλείψες ἀπὸ
ἐμὲ... ἀναγινώριζω τὰς ἀρχὰς μου,
τὰς ἰδέας μου· εἶσαι λογονόμος, ἀλλὰ
δὲν βλέπτει, ἐναγκαλίσου τὸν καθηγη-
τὴν σου.

ΑΡΜ. (γελῶν) Ἐτελείωσες;

ΕΥΤ. (σύρων αὐτὸν κατὰ μέτρον)
Καὶ ὅμως χθὲς ὠμίλεις ταπεινότερον ἐν-
κα τῆς λήξεως τοῦ Σ]τος τὸ ὅποι-
ον θὰ πληρώσεις αὐριον, καὶ τοῦ βρε-
χιονίου τὸ ὅποιον ὑπεσχέθης εἰς τὴν
Ἔθουπιαν.

ΑΡΜ. Χθὲς δὲν εἶχα λεπτὸν
ἐνφ' σήμερον...

ΕΥΤ. Τί; ἔχεις χρήματα;

ΑΡΜ. Ἀκόμη δὲν ἔχω... ἀλλὰ
ἔγραψα πρὸς τὸν Σαρανζὼν καὶ μοὶ ἐ-
πλήντησεν ὅτι ἔρχεται... ὥς ἐκ τούτου
περιμένω καὶ ἐλπίζω...

ΕΥΤ. Νὰ τὸν φλεβοτομήσης; ἀλ-

λ' ἂν δὲν ἀπατώμαι τῷ χρεωστῆς πολλά.

ΑΡΜ. Καὶ διὰ τοῦτο ἴσα ἴσα θά μὲ υποστηρίξει.

ΕΥΤ. Πόσω λαμπρὰ γνωρίζεις τὸ ἐμπόριον!

ΥΠΟΚ. Μέχρις οὐ ἔλθωσιν αἱ κυρταὶ προτείνω νὰ κάμωμεν μίαν ἵπποδρομίαν, νὰ βάλωμεν κἀνὲν στοίχημα, ἔχω διαθέσιν.

ΟΔΟΙ. Εὐγε! Εὐγε! παραδεχόμεθα.

ΑΡΜ. Προηγηθῆτε λοιπὸν... ἐγὼ περιμένω ἓνα φίλον... πλὴν δὲν θὰ βραδύνω νὰ σᾶς προφθάσω μετὰ τοῦ Εὐτυχίου... Καὶ μὴ λησμονήσατε ὅτι τὰς ἑξ' ἔχομεν τραπέζι. Ἔδωκα τὰς ἀπαιτούμενας διαταγὰς πρὸς τοὺς Ποτέλ καὶ Σαρπὸ διὰ τὰ γλυκίσματα καὶ τὰ κρασιά.

ΕΥΤ. (μὲ διδακτορικὸν ὄφρος) Ἡκούσατε, νέοι! τὰς ἑξ' ἀκριβῶς μάθημα θεωρητικῆς καὶ πειραματικῆς γαστρονομίας. Προσδράμετε πλήρεις εὐγενοῦς ζέσεως... ἔλθετε πρόθυμοι ἵνα πληρώσῃτε τὰς εὐχὰς τῶν σεβαστῶν ἐκείνων γερόντων οἵτινες τὴν κεφαλὴν καλύπτουσι διὰ θαμβακερῶν σκούφων, καὶ ἐκ τῶν ἐνδοτέρων τῶν ἐπαρχιῶν τῶν ὑπερῆφάνως παρικολευθεύει τὰς προόδους τῶν τέκνων των... Ἐλθετε... (μεταβάλλων τόνον) Μετὰ τὸ δείπνον χορός. (γελῶν).

ΟΔΟΙ Ὑπάγωμεν ὑπάγωμεν (ἐξέρχονται.)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΑΡΜΑΝΔΟΣ, ΕΥΤΥΧΙΟΣ, ἔπειτα

ΣΑΡΑΝΖΩΝ.

ΕΥΤ. Ἔλεγες λοιπὸν ὅτι ὁ φίλος Σαρανζὼν...

ΑΡΜ. Θὰ ἦτο πρὸ πολλοῦ ἐνταῦθα... καὶ σὲ παρεκάλεσα νὰ μείνης μαζί μου, ἵνα μοὶ ἐμπνεύσῃς θάρρος... ἵνα μοὶ υποβάλλῃς...

ΕΥΤ. Ἐχε πεποίθησιν εἰς τὴν φιλίαν μου.

ΣΑΡ. (ἐξεργόμενος τῆς οἰκίας). Ὅλα εἶνε ὡραῖα! ὅλα πνέουσι καλαισθησίαν.

ΑΡΜ. Ὡ! πόθεν ἀπεράσατε;

ΣΑΡ. Ἐκοιμάσθε... καὶ ἐπειδὴ δὲν ἤθελον νὰ ταραῖω τὸν ὕπνον σας, ὥφελθην τῆς περιστάσεως καὶ ἐπεσκέφθην τὴν ἑπαυλιν.

ΕΥΤ. (πιάτων αὐτὸν ἐκ τῶν ὤμων ὥστε νὰ μὴ δόταται νὰ στρεφῇ.) Καλ' ἡμέρα, κατέργαρε... πειρατὰ... ἀνθρωπιμπορ...

ΣΑΡ. (γελῶν) Εἶνε περιττὸν νὰ ἐρωτήσω τ' ὄνομα τοῦ λέγοντος. Μόνος ὁ φίλος μου Εὐτύχιος Ααρὸς ἔχει τόσον πνεῦμα.

ΕΥΤ. Ἀ!... Ἀ!... δὲν λείπει ἡ εἰρωνεία ἀπὸ τὸ πρόσωπόν σου... Τὴν χεῖρά σου... Καλ' ἡμέρα... πῶς ἔχεις; καλὰ, φαίνεται... καὶ αἱ ὑποθέσεις πῶς πηγαίνουν;

ΣΑΡ. Στενοχωρημένα πράγματα... ἡ ζωὴ εἶνε σκληρὰ... ἀκανθώδης... καὶ μάλιστα δι' ἐκείνους οἱ ὅποιοι δὲν ἔχουν τὰ μέσα καὶ προσπαθοῦσι νὰ κερδίσουν τὴν ἐπιούσιον ἄρτον...

ΕΥΤ. Καὶ πάντοτε τὰ ἴδια, Κύριε Σαρανζὼν. Ἀλλάξατε μὲν φορὰ καὶ ὄφρος. Τὸν κατέργαρον! κερδίζει σάκκους χρυσίου... καὶ παρικοπεύεται!... ὁ ἄπληστος!

ΣΑΡ. (γελῶν μὲ συνεσφιγμένους ὀδόντας) Πόσον χαρίεις καὶ ἀστείος εἶνε πάντοτε αὐτὸς ὁ προσφιλὴς Εὐτύχιος!

ΕΥΤ. Καὶ τὸ χρεωστῶ πρὸς σέ. Μέχρις οὐ εἶχα χρήματα ἤμην σκυθρωπὸς ὡς πρῶτος δραματικὸς ἐραστὴς... ἀλλ' ἄφοῦ μ' ἐμάδησες, γελῶ ἀπὸ πρῶτας μέχρις ἐσπέρας. Ἐμπρὸς λοιπὸν γαρ-ποίησον καὶ τὸν φίλον μου Ἀρμάνδον.

ΣΑΡ. (πρὸς τὸν Ἀρμάνδον) Καὶ τί ἔχετε, φίλε μου; εἴθε λυπημένος;

ΕΥΤ. Μὰ ναί... ἐλπίζει ἀκομὴ νὰ φάγῃ, καὶ τοῦτο τῷ προξενεῖ ἀνόδιαν ἀνησυχίαν...

ΑΡΜ. Ὁ Εὐτύχιος εἶναι τρελὸς, μὴ τὸν ἀκροάζεσσαι. Ἐλπίζω ὅτι ἀπόψε θὰ μᾶς τιμῇσητέ. Πρόκειται περὶ φιλικοῦ δείπνου καὶ πιστεύω ὅτι δὲν θὰ ἀρνηθῆτε τὴν προσκλήσιν μας.

ΕΥΤ. Καὶ ξεύρετε δὲ πόσον μᾶς εἴσθε προσφιλεῖς.

ΣΑΡ. Ἀπὸ καρδίας δέχομαι, φίλοι μου, καὶ ἔπειτα γνωρίζετε ἀγαπῶ τὴν νοσολαίαν... ἐν μέσῳ αὐτῆς ἀναναέζω... Ἄλλ' ἔπρεπε νὰ μὲ εἰδοποιήσητε ἐγκλίμως... θὰ εἶνε... καὶ... δεσποσύ ναι;

ΕΥΤ. Ὅχι, κύριε.... Ἐδῶ δὲν ἔρχονται πικρά κυρίαι, μάλιστα μεγάλαι κυρίαι.

ΣΑΡ. Αἱ (ὁ θαλαμηπόλος μοῦ εἶπε τὸ ἐναντίον) ἤθελα νὰ κάμω ὀλίγην τουαλέταν.

ΑΡΜ. Ἐχετε κυρὸν ἂν θέλετε....

ΣΑΡ. Νὰ ἐπιστρέψω εἰς Παρίσιους;

ΕΥΤ. Μὲ τὸν σιδηρόδρομον, εἰμεθα τόσοι πλησίον.

ΑΡΜ. Εἶχον ἔως ἀνάγκην νὰ σᾶς ζητήσω μίαν μικρὰν χάριν.

ΣΑΡ. Εἰς τὰς δικταγὰς σας. Καὶ τί;

ΑΡΜ. Ὅταν ἐπιστρέψητε νὰ μοὶ φέρετε ὀκτὼ ἕως δέκα χιλιάδας φράγκων.

ΕΥΤ. Καὶ ἓνα πεπόνι.

ΣΑΡ. Διὰ τὸ πεπόνι, εἰς ἦναι! Ὑπότιχομαι νὰ σᾶς τὸ φέρω... Διὰ τὰ ἄλλα ὅμως...

ΕΥΤ. Καὶ διατί θέλετε νὰ κάμετε κατὰ τὸ ἥμισυ τὴν χάριν; τὸ πεπόνι φέρει τὰ φράγκα καὶ τὰ φράγκα φέρουν τὸ πεπόνι.

ΣΑΡ. Δέκα χιλιάδες φράγκα — μοὶ χρεωστῆτε τριάκοντα χιλιάδας καὶ αὖριον ἀκριβῶς λήγει ἐν συναλλαγματάκι.

ΑΡΜ. Ὁ! τὸ ἐνθυμοῦμαι κάλλιστα.

ΣΑΡ. Τὸ συνάλλαγμα εἶνε δι' ἑξῆς χιλιάδας φράγκων... καὶ δὲν ἐννοῶ διατί μοὶ ζητεῖτε σήμερον εἰς δάνειον δέκα χιλιάδας.

ΕΥΤ. Διὰ νὰ σᾶς πληρώσῃ, ζῶν!

ΣΑΡ. (ἐκθαμβος) Διὰ νὰ μὲ πληρώσῃ;

ΕΥΤ. (στρέφω αὐτὸν πρὸς ἑαυτὸν.) Δὲν ἐννοεῖ τίποτε. Σεῖς ἀπόψε δίδετε πρὸς τὸν Ἀρμάνδον δέκα χιλιάδας φράγκα.... Αὖριον σᾶς πληρώνει σᾶς ἑξῆς.

ΣΑΡ. (στρεφόμενος πρὸς τὸν Αρμ.) Μένουσι τέσσαρες.

ΕΥΤ. Τὰς ὅποιας ἡμεῖς θὰ φυλάζωμεν.

ΣΑΡ. Ὁ!

ΕΥΤ. Ἄνευ τούτου ποῦ θὰ ἐπῆρχεν ἡ ὠφέλεια;

ΣΑΡ. Ἡ ὠφέλεια διὰ σᾶς;... Ἀλλὰ δι' ἐμέ... πάντοτε θὰ εἶνε δέκα χιλιάδας φράγκα περισσότερον τὰ ὅποι-α... (στρεφόμενος πρὸς τὸν Αρμάνδον) ὁ κύριος θὰ μοὶ δοφίλει.

ΑΡΜ. Ἐπὶ τῶν ὁποίων θὰ ἱκρατῇ σῆτε τοὺς τόκους, τὰ ἄλλα μικρὰ ἔξοδα...

ΕΥΤ. (στρέφω αὐτὸν πρὸς ἑαυτὸν) Καὶ τὸ πεπόνι—Ἐλα λοιπὸν ἐμπρὺς, χρειάζεται σταθερότης καὶ τόλμη εἰς τὰς ὑποθέσεις.

ΣΑΡ. (ἐνδοιάζων) Ἐννοῶ... ἀλλὰ δέκα χιλιάδες φράγκα...

ΕΥΤ. Ἐμπρὺς. Μήπως δὲν εἰμεθα πρωτότοκοι καὶ μονογενεῖς; Τί διάβολον ὁ Γέρω-Μαρτὲν εἶναι γνωστότατος εἰς τὴν Ἀθρην. Θὰ ἔχωμεν μίαν ἡμέραν δέκα ἕως δώδεκα χιλιάδας φράγκων εἰσόδημα εἰς τὰ ὅποια θὰ δώσωμεν φωτιά. Ἐμπρὺς λοιπὸν, θάρρος, ὠραῖς μου ραγουζαῖς, ἀποφασίς, ἀνθρωπείμπορε... Τὸ χέρι σου νὰ σφίγῃ... Πόσον εἴσθε ὠραῖες, φίλοι μου... τί ὠραίαν ὄψιν ἔχετε!...

ΣΑΡ. Ἐστὼ λοιπὸν συγκατανεύω. Αὐτὸς ὁ Εὐτύχιος μὲ τὴν φαιδρότητά του θὰ μὲ ἔφερν εἰς θέσιν νὰ κάμω τρέλας Τρέχω λοιπὸν εἰς Παρίσιους.

ΑΡΜ. Ἐτοιμάσατε τὰς συναλλαγματικές καὶ νὰ μὴ λείπῃ παρὰ ἡ ὑπογραφή μου.

ΣΑΡ. (αἰφνης σταματῶν, ὡς διάβολε! ἐλκυσμένη).

ΑΡΜ. Τί;

ΣΑΡ. Φοβοῦμαι ὅτι δὲν θὰ δυνήθω νὰ ἐπιστρέψω. Μία χαρίεσσα γυνὴ τὴν ὁποίαν ἐζήτησα εἰς γάμον μὲ προσέκαλεσεν ἀπόψε εἰς τὴν ἐσπερίδα τὴν ὁποίαν δίδει.

ΕΥΤ. Ἀσώτε!

ΣΑΡ. Καί, ἔξυρετε, δὲν δύναμαι νὰ ποσύρω τὸν λόγον μου.

ΑΡΜ. Φέρετέ τὴν λοιπὸν ἐδῶ, μὴ ἔχετε κἀνένα φόβον.

ΣΑΡ. Πολὺ εὐγενὴς εἴσθε. Ἐννοεῖτε ὅμως, πιστεύω, ὅτι νὰ φέρῃ τις μεταξὺ ὧν εἴτινες δὲν ἐννόησαν τὰ καλὰ τοῦ γάμου, μίαν γυναῖκα τὴν ὁποῖαν ἐζήτησαν εἰς γάμον... ἐνίοτε τὸ κρασί... .

ΑΡΜ. Μὴ φοβῆσθε.

ΕΥΤ. Τί διάβολο πάλιν! δὲν εἴσθε μεταξὺ ἀγρίων.

ΣΑΡ. Τότε τρέχω εὐθὺς (σταματῶν πάλιν) Μὴν λέζιν ἀκόμη. Δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ σᾶς δώσω ὁλόκληρον τὸ ποσὸν ἐς μετρητὰ... Τὰ χρήματα εἶνε τόσον σπάνια... Ἐχῶ ὅμως ἐμπορεύματα καὶ...

ΕΥΤ. Ἄοι! Ἄοι!

ΣΑΡ. Τὰ ὁποῖα ἐκόλως θὰ πωλήσετε.

ΕΥΤ. Παπαγάλλους ἴσως... κροταλίας.

ΣΑΡ. Ὅχι... ἔχω ὑφάσματα ἀπὸ τὸ ὁποῖα πιστεύω θὰ ἔχετε ἀνάγκην.

ΕΥΤ. Λεῖπει καὶ ἓν κλειδοκύμβαλον, ἥπως ἔχετε;..

ΣΑΡ. Πράγματι ἔχω ἓν τοιοῦτον μίαν... φουσαρμόνικα ἓν ὄργανον, καὶ μερικά ἄλλα παιγνίδια... ἐν τούτοις θὰ σᾶς μεταχειρισθῶ ὥς φίλους... μείνατε ἡσυχοί.

ΕΥΤ. (Γελῶν) Ἄ! γέρω κατέρχαρει ἂν ἤρχετο πάλιν ὁ συρμὸς νὰ κρημῶσι τοὺς τοκογλύφους...

ΣΑΡ. Πάντοτε εὐφυεῖς ἀστείότητας! Χά. χά. Ποῦ εἰς τὸν διάβολον εὐρίσκει τόσον πνεῦμα! (γελῶν)

ΕΥΤ. (ὁδηγῶν αὐτὸν ἀριστερᾶ καὶ λαμβάνων σιγάρον) Θὰ σοῦ ἐτραβοῦσα τὸ σχοινὶ... καὶ τὰ πόδια.

ΑΡΜ. (Κράζων πρὸς τὴν σκιάδα) Λαυρέντιε Λαυρέντιε! (εἰσέρχεται ὁ Λαυρέντιος) Τακτοποίησε τὰ πάντα. Ἐὰν ἔλθῃ κἀνείς, ἄς περιμένῃ. Πηγαίνω εἰς τὸν σιδηροδρόμον νὰ συνοδεύσω τὸν Κύριον. (πρὸς τὸν Εὐθύχιον) Ἡ Ὀλυμπία

μοὶ εἶπεν ὅτι θὰ ἔλθῃ μὲ τὴν ἄμαζαν ἴσως τὴν ἀπαντήσωμεν ἐξέρχομένην τοῦ θεάτρου.

ΕΥΤ. [Πρὸς τὸν Σαρανζών] Ἐλθετε, Σαρανζών, ἔλθετε, θὰ ἦτο καλλίτερον νὰ ἡγοράζετε εἰσιτήσιον ἀνόδου καὶ ἐπανόδου, στοιχίζει ὀλιγώτερον.

ΣΑΡ. Πράγματι! Δὲν τὸ ἐστοχάσθην. (ἐξέρχονται)

Σ Κ Η Ν Η Δ'.

ΑΛΓΥΡΕΝΤΙΟΣ μόνος, ἔπειτα ΒΑΣΤΙΑΚΟΣ

ΑΛΥ. Βέβαια θὰ τσακίξω τὰ νεφρά μου διὰ νὰ τακτοποιήσω τὰ ἐπιπλα, νὰ μοῦ κατέβῃ ἡ ἐπλήνα, ὁποῦ ὑποφέρω μάλιστα... Ὅχι... καλλίτερα ν' ἀναπαυθῶ. Αὐόφ! (Κάθεται σιτηρίζων τοὺς πόδας ἐπὶ τινος ἄλλης καρέκλας). Ἐπειτα εἰμεθα εἰς τὸ περιβόλι καὶ εἶνε χρέος τοῦ περιβολάρη (ἀναλαβὼν ὁ φος αὐθεντικὸν κράζει τὸν εἰς τὸ δάθος τοῦ περιβολίου ἐργαζόμενον κηπουρόν) Βαστιανέ, Βαστιανέ! (ἐξέρχεται ὁ Βαστιανός) Τακτοποίησε τὰ ἐπιπλα... Ἀῶσε μου μίαν ἄλλη καρέκλα ν' ἀκουμβήσω τὸ χέρι μου. (ὁ Βαστιανός ἐκτελεῖ) Καλὰ, φέρε μου σιγάρα. (ὁ Βαστιανός τῷ τὰ φέρει ἀνάγκας φῶς) ὅλα εἶναι καλὰ, περιττὸν νὰ ἐκλέξῃ κἀνείς (λαμβάνει ὀκτὼ δέκα ἐξ αὐτῶν, τὰ θέτει εἰς τὸ θυλάκιόν του καὶ ἀνάπτει ἓν) Βάλε τὰ πράγματα εἰς τὴν θέσιν τους. (ὁ Βαστιανός ἐκτελεῖ, ἀλλ' ἐνῷ μεταφέρῃ τὸ κιβώτιον, πρὶν εἰσελθῇ εἰς τὴν σκιάδα, βάλλει δράκα σιγάρων εἰς τὸ θυλάκιόν του) (Ἀκούεται ἤχος κώδωνος ἐκ τῆς κιγκλίδος) Αὐόφ... Τί διάβολον! δὲν ἤμπορεῖ κἀνείς νὰ καπνίσῃ ἡσυχὰ ἐδῶ μέσα (κράζων) Βαστιανέ, Βαστιανέ! Πάρε τα ἀπ' ἐδῶ, κάμε γλίσγωρα (ἐξάγει ἐκ τοῦ θυλακίου του ἐρημερίδα) Ἦθελα νὰ μάθω ἂν αἱ μετοχαὶ τῶν σιδηροδρόμων ἦνε ὑψωμέναι, ἡγόρασα τῆς Αὐστριακῆς κυβερνήσεως (Ἐπαραλαμβάνεται ὁ ἤχος τοῦ κῶτ

δωρεα) ἐξέπεσαν; ὑψώθησαν; Ἄν ἐξακολουθήσῃ ἡ ὑψώσις θὰ διατάξω τὸν πράκτορά μου νὰ τὰς πωλήσῃ διὰ νὰ μοῦ ἀγοράσῃ μετοχὰς εἰς τὰ omnibus. (ἵσχος κώττωρος) Νὰ πέσουν τὰ ξερὰ σου! Τί διάβολον! Δὲν ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ διαβάσῃ ἥσυχα τὴν ἐφημερίδα του εἰς τὴν ἑπαυλίαν μας; (Εἰσέρχεται διὰ νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν τοῦ Μαρτέν, ἐν τούτοις ὁ Βασιλιανὸς ἔρχεται ἵνα λαβῇ τὰς τελευταίας φιάλας, φθὰς δὲ ἐπὶ τῆς κλῖμακος, περιβλέπει ἀντὸν παρατηρῇ τις καὶ κίνει ἐκ τῆς φιάλης)

Σ Κ Η Μ Η Ε'.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ καὶ ΜΑΡΤΕΝ.

ΜΑΡΤΕΝ. (Παρησιάζεται εἰς τὴν κηκλιωτὴν θύραν εἶτε μὲν ἐνδεδυμένος οὐχὶ ἀθλίως, φέρει ὅμως ἐνδύματα τὸ χρῶμα καὶ τὸ σχῆμα τῶν ὁποίων ἀνέρχεται εἰς σαρμὸν πρὸ εἰκοσαετίας τοῦλάχιστον) Ἐδῶ εἶνε ὁ Ἄρμ, ... ὁ κύριος Ἀρμάνδος Μαρτέν;

ΛΑΥ. (εἰσάγων αὐτὸν) Ἐδῶ μένει μάλιστα, ὀρίστε, ὀρίστε, κύριε. Ὁ κύριος Ἀρμάνδος ποδὸν ὀλίγου ἐξῆλθεν, ἀλλ' ἐάν ἀγαπᾶτε νὰ τὸν περιμένετε...

ΜΑΡ. Αὐποῦμαι ὅτι ἐξῆλθε... Ἐρχομαι ἀπὸ Παρισίους, ἀπὸ τὸ δωμάτιόν του, ἐδὸς ἀγίου Ἰακώβου, καὶ ἐκεῖ μοῦ εἶπον ὅτι ἦτο εἰς τὴν ἐξοχὴν, εἰς Ὡτὲλ. ἔλαβα τὴν διεύθυνσιν, ἀνέβηκα εἰς τὴν ἄμαξαν καὶ ἰδοὺ με.

ΛΑΥ. Δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ ἐπιστρέψῃ. Ὑπῆγε νὰ συνοδεύσῃ ἓνα φίλον ἕως εἰς τὸν σταθμὸν.

ΜΑΡ. Εἰς τὸν σταθμὸν; Τὰ πόδια σου λοιπὸν εἰς τὸν ὄμον καὶ τρέχα νὰ τὸν φθάσῃς.

ΛΑΥ. Νὰ τὸν φθάσω;

ΜΑΡ. Ὁ αὐτοῦ εἴπῃς ὅτι ἐδῶ εἶνε ἓνας κάποιος... ἓνας... μάλιστα δύο κάποιοι... (ὁ Λαυρέντιος περιβλέπει τοὺς ὁποίους πολὺ θὰ εὐχαριστηθῇ ὅταν

ἴδῃ... καὶ νὰ ἔλθῃ γρήγορα, γρήγορα, (ἐρευρῶν εἰς τὸ θυλάκιόν του) Λάβε, νὰ, δέκα σολῖα διὰ τὸν κύπον σου.

ΛΑΥ. (δυσσηρεσιζόμενος) Δέκα σολῖα (τὰ βάλλει εἰς τὸ θυλάκιόν του) ΜΑΡ. Πηγαίνω νὰ μιλῶ καὶ τῆς ἀναδεκτῆς... περιμένει εἰς τὸ ἀμάξι... (ἀπέρχεται ἐπ' ὀλίγον).

ΜΑΡ. (ἐπανέρχεται μετὰ τῆς Ἀμαλίας) Ἐρχου, Ἀμαλία μου, προπάτε.

ΛΑΥ. (καθ' ἑαυτὸν) Τί πρόστυχοι ἄνθρωποι! ποῖοι νὰ ἦνε τέχα;

ΜΑΡ. Ἀκόμη ἐδῶ εἶσαι; Ἐλα λοιπὸν, παλλικάρι μου, πήγαινε.

ΛΑΥ. (ἐξερχόμενος) Πηγαίνω, πηγαίνω, κύριέ μου. (ὕψων τοὺς ὄμους,) δέκα σολῖα, πούφ... (ἐξέρχεται).

Σ Κ Η Μ Η Σ'.

ΜΑΡΤΕΝ καὶ ΑΜΑΛΙΑ

ΑΜΑΛ. Πιστεύετε λοιπὸν ὅτι θὰ ἔλθῃ;

ΜΑΡ. Τί ἐρώτησις!—Καὶ πόσω θὰ θαυμάσῃ... πόσω θὰ εὐχαριστηθῇ! τὸ καυμένο τὸ παιδί... ἡ καρδιά μου κτυπᾷ μόλις στοχασθῶ ὅτι θὰ τὸ ἴδω πάλιν... θὰ τὸ ἐναγκαλισθῶ. Φαντάσου! δύο χρόνια ἀπέρασαν, ἔξυρεις, δύο χρόνια λείπει ἀπὸ τὴν Ἀβερν, ὅταν καὶ τὰ δύο σὰς ἔφερα εἰς Παρισίους.

ΑΜΑΛ. Ναι, τῶντι δύο παρῆλθον ἔτη. Καὶ νὰ μὴ ἔλθῃ εἰς τὸ παρθεναγωγεῖον εἰμὴ μόνον ἀπαξ!

[ἀκολουθεῖ]

ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΩΝ

Σελ. 151, στήλ. β', στίχ. 10φ ἀντὶ «πουρ δάριον» διορθωτέον «σουδάριον».

Σελ. 152, στήλ. β', στίχ. 8φ ἀντὶ «Πορίθος» διορθ. «Πειρίθους».

Σελ. 152, στήλ. β', στίχ. 32φ ἀντὶ «νώτα» διορθ. «νώτα».